

ŠMARNICĚ 2021

SVETI JOŽEF

VARUH IN ZAVETNIK

V kolikor vam razmere ne bodo dopuščale obiskovati šmarnic v župnijski cerkvi, jih lahko doma opravite po naslednjem obredu:

+ V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

Desetka rožnega venca, skrivnosti ustrezno dneva v tednu.

Šmarnično branje, ki je v nadaljevanju, upošteva, da ob nedeljah ni šmarnic. Nedelja je nad vse, zato v nedeljo obiščemo cerkev in prejmemo sveto obhajilo, poslušamo Božjo besedo nedelje in pridigo.

Nato zmolite molitev Oče naš in Veroizpoved (*če molite kot družina se lahko primete za roke in tako občutite povezanost z lokalno Cerkvijo*)

Nato skupaj ali posamično počasi, zbrano zmolite naslednjo molitev:

Gospod Jezus, verujem, da si navzoč v Najsvetejšem zakramentu. Zahvaljujem se Ti za Tvojo ljubezen do mene, ki si mi jo izkazal s svojo smrtjo na križu. Želim Te ljubiti bolj kakor vse drugo, predvsem pa Te želim sprejeti v svojo dušo. Ker Te ne morem prejeti zakramentalno, Te prosim, da prideš k meni duhovno: prosim Te, da vstopiš v moje srce in prebivaš v njem.

(Kratek premor, da se povežemo z Jezusom ...)

Hvala, Jezus, za to duhovno obhajilo, hvala za Tvoj objem, hvala za to duhovno združitev s Teboj. Ne dovoli, da bi se ločil od Tebe, ampak mi pomagaj, da ostanem v Tebi.

Končajte z znamenjem križa: + V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

3 . M A J

Letošnje leto je papež Frančišek razglasil za »Leto svetega Jožefa«. S tem dejanjem je želel poudariti pomembno vlogo svetega Jožefa v Odrešenjski zgodovini Cerkve. Sam je namreč velik častilec tega svetnika, moža Device Marije. Vsem je poznana njegova vera v moč tega svetnika, kako se mu priporoča, še posebej je vsem znana pobožnost »Spečega Jožefa«, pod katerega kipec papež Frančišek polaga najbolj nerešljive probleme, ki pod pokroviteljstvom Svetega Jožefa postanejo rešljivi.

O svetem Jožefu malo vemo. Predvsem zato, ker v kanoničnih spisih (to je tistih spisih, ki jih je Cerkev skozi stoletja prepoznala kot avtentična in resnično delo Božje previdnosti) ni kaj dosti zapisano v o njem. V bistvu je zapisano samo tisto, kar bistveno za naše dožemanje Božjih skrivnosti. Toda kljub temu so se o svetem Jožefu razvile legende, ki osvetljujejo življenje in delo tega svetnika. Le te legende imajo svoj izvir v apokrifnih spisih. To so spisi, ki sicer niso avtentični in prepoznani kot delo Božje previdnosti, lahko pa nam služijo, da se boljše poglobimo v Božji nauk, ter mu lažje zaupamo in mu sledimo.

Stara legenda po imenu »Zgodba o Tesarju Jožefu« nam pripoveduje običajno zgodbo o Jožefu: »Bil je mož, ki mu je bilo ime Jožef, ki je izhajal iz judovega in kralja Davida mesta Betlehem. Jožef je bil človek, ki je bil obdarjen z modrostjo in učenjem. Zaradi teh lastnosti je bil spoštovan v svoji skupnosti. Ni pa bil talentiran samo s srčnimi talenti, tudi ročnih spretnosti se mu ni manjkalo, bil je namreč spreten v svojem poslu, bil je namreč tesar. In po maniri vseh moških se je poročil z ženo. Le ta mu je rodila štiri sinove in dve hčeri. Naposled je žena pravičnega Jožefa odšla s tega sveta.«

Veličina svetega Jožefa je v njegovi vsakdanjosti. Tako je vsakdanji, tako prisoten v življenju Cerkve, da ga skorajda ne opazimo. Je kot

dober kos pohištva, ki se čudovito vklaplja v našo okolico, da ga sploh ne opazimo. Na njega prelagamo svoja bremena.

Sveti Jožef nikdar ni hotel biti nekaj posebnega. Nikakor ni hotel preseči svetosti Marije ali potisniti na stran celo Jezusa. Njegova vloga in zgled sta tako neprecenljiva za nas vernike: ne želimo si biti nič posebnega, trudimo se biti vsakdanji, kot kosi pohištva v Božjih hiši na katere ljudje odlagajo svoja bremena.

Posnemajmo tudi mi veličino svetega Jožefa, bodimo zadovoljni, če smo zgolj kos pohištva v Božjem kraljestvu. Tudi tako bomo izpolnili in sodelovali v Božjem Odrešenjskem načrtu.

4 . M A J

Jožef je varuh Svete Družine in je varuh Cerkve. Skušajmo to njegovo vlogo razjasniti s pomočjo »Zgodbe o svetem Jožefu.« Ko je pravični Jožef postal vdovec je bila blažena Marija stara 12 let. Svojo mladost je preživela v Gospodovem templju, kamor sta jo njeni starši posvetili. Njeni takratni varuhi so videli, da je Marija sveta, bogaboječa devica, ki pa odrašča. Zato so govorili med seboj rekoč: »Poiščimo človeka, pravičnega in pobožnega, ki mu bo Marija zaupana do poroke«. Zato so takoj poslali in zbrali dvanajst starejših mož iz Judovega rodu. Po starodavni tradiciji so žrebali in žreb je po navdihu Svetega Duha določil za Marijinega varuha Jožefa. Na Jožefovem domu je našla pastorka Jakoba in ga vzgojila. Zato so Marijo imenovali Jakobova mati.«

Jožefu je bila Marija najprej izročena z nalogo, da jo varuje do poroke. Cerkev od nekdanj v Jožefove roke polaga tisto, kar je zanjo najdragocenejše. Sveta Terezija Avilska, ki jo poznamo in ločujemo od Terezije Deteta Jezusa tudi po imenu Terezija Velika, svoj prvi

samostan posvetila sv. Jožefu. Ta samostan je bil biser njenega življenja in dela. Vanj je vložila velik trud. Ta trud je bil tudi v senci nevarnosti, da bi jo zaradi tega preganjala inkvizicija. K svetemu Jožefu se je zatekla in od njega pridobila vso potrebno pomoč, da je izvršila svoje poslanstvo. Tako se sveta Terezija Avilska imenuje tudi hči svetega Jožefa.

Takšno zaupanje mnogih svetnikov in svetnic v mogočno priprošnjo svetega Jožefa, nas ne more pustiti ravnodušne. Že danes svetemu Jožefu izročimo svoje posle, ter zaživimo in delajmo brez skrbi, v vednosti, da je sveti Jožef varuh naših življenj in naših poslov.

5 . M A J

Varstvo svetega Jožefa pa ne pojema. Ko se je zgodil dogodek in je Marija, v čigar varstvo je bila položena, zanosila od Svetega Duha, je Jožef ni zapustil. Njegov vzgib, da bi Marijo odslovil je izviral iz najglobljega spoštovanja do Marije. Sveti Bernard, ki je Marijo nadvse ljubil je nekoč s svojimi menihi premišljeval o oznanjenju, ki je bila njegova najljubša tema, ter se je ozrl na Jožefa in preko svojega lastnega izkustva zaslutil, zakaj je Jožef hotel odsloviti nosečo ženo: »Tako si je torej tudi Jožef, ki se je čutil nevrednega, kakor stotnik pred Jezusom (prim. Mt 9,21), mislil, da ne sme več živeti skupaj s takšno in tako veliko ženo. S svetih strahom je gledal, kako Devica Marija nosi zelo jasno znamenje Božje navzočnosti.«

Jožef je hotel ravnati tako, da bi bilo za Marijo najbolje. Če bi jo javno naznanil, bi jo čakala smrt s kamenjanjem. Tako jo je sklenil skrivaj odsloviti, da bi jo kot varuh, obvaroval zagotove smrti. Kajti kljub vsemu, Jožef v tistem hipu ni mogel ravnati drugače, kakor mu je to dopovedovala Postava. Toda, Bog je posegel tudi pri Jožefu in mu je v sanjah razodel, kako je točno z Marijo.

Jožefov zgled nam daje nauk, kako ravnati v dvomu, ki je strašno breme za verujočega človeka. Dvom se pojavi, kot posledica strahu, ki nas prevzame, ko življenjskim situacijam nismo kos. Marijino Deviško spočetje je presegalo Jožefovo razumevanje. Naravno je, da ga je popadel strah, saj se je bal za Marijino življenje. V tistem prvem hipu, čudežno spočetje ni bilo mogoče sprejeti. In seveda naravno je, da se v strahu porajajo dvomi. Jožef nam tukaj daje zgled, kako ravnati v dvomu: ravnati po Postavi. Postava, zapovedi, zakoni so nam dani, da bi lahko v trenutkih negotovosti, prav ravnali. Da bi v trenutkih megle in viharjev, znali najti pot v varno pristanišče.

Zato se v trenutku strahu, dvoma, negotovosti zatecimo pod varstvo svetega Jožefa. Prosimo ga, naj nam pomaga izbrati in izpolniti pot Postave, četudi vsega ne razumemo, ali težko sprejemamo. Če bomo ravnali po Postavi in zapovedi, bo lahko čudovita Božja previdnost, na priprošnjo svetega Jožefa, vse obrnila v dobro in blagoslov.

6 . M A J

Jožef je izpolnil tisto Postavo, ki je nad vsemi Postavami, to je Postava usmiljenja. Vzel je k sebi Marijo, ki bi jo vsak drugi zavrgel. S tem pa zgodba še ni končana. Prišla je ukaz, da se mora popisati ves svet in vsak se je moral vrniti v kraj svojega rojstva in svojega rodu. Tako se je tudi Jožef odpravil iz Nazareta na pot v Betlehem, ker je bil iz Davidove hiše in rodbine, skupaj s svojo ženo Marijo. Nihče ni vedel za skrivnost, ki jo je Marija nosila. Nihče, razen Boga in Jožefa. In še nekoga, tistega, ki je vedno nevoščljiv in ki želi, da bi zvodnel Božji načrt Odrešenja. Le ta je preprečil, da bi se Jezus rodil v spoštovanem kraju. Na ta način je Satan hotel ponižati rojstvo Božjega Sina Jezusa Kristusa.

Toda spregledal je dejstvo, da je bil ob uri, ko naj bi se Odrešenje rodilo, zraven tudi sveti Jožef. Boga ga ni zaman izbral za varuha svojega Sina. Jožef je bil končno iz Davidove hiše in rodbine, ter je zato dobro poznal Betlehemske kraje.

Vedel je, da je blizu groba Rahele, žene patriarha Jakoba, matere Jožefa in Benjamina, zapuščena jama, ki so ja pastirji občasno uporabljali kot zatočišče. V tej jami, je Jožef, Davidov sin poskrbel za Marijo in za dostojno rojstvo Božjega Sina.

Za dostojno življenje ni potrebno veliko. Potrebno je samo, da imamo na svoji strani tako velikega zavetnika kakor je sveti Jožef. Danes si za svojega zavetnika izberite svetega Jožefa in ne bo se vam treba nikdar več bati, da ne bi imeli dostojnega življenja.

7 . M A J

Veliko skrivnost je varoval sveti Jožef. Nihče razen Boga in Marije ni vedel, kaj se je tisti dan in tisto uro v zapuščeni jami dogodilo. Nihče razen nevoščljivca, ki se na vso moč trudi, da bi zvođenel Božji načrt Odrešenja. Navdahnil je srce Heroda Velikega, da se je zoperstavil Božji volji in stkal pretkan načrt, kako bi se znebil Božjega Sina. Herod se je bal, da bo novorojeno dete o katerem so pričevali Modri z Vzhoda prevzel njegov zemeljski prestol. Zato je sklenil ogabni načrt, da pomori vse novorojene dečke.

Toda Jožefa, pravičnega moža Device Marije je angel v sanjah opozoril na pretečo nevarnost. In Jožef ni okleval, vse zapustiti, da bi obvaroval Marijo in njeno Dete. Jožef je v tem trenutku duhovno in telesno pomagal Jezusu, da je ubežal hudiču. Jožefova naloga je tem ključnem trenutku, da osebno ali po neki skrivnostni duhovni navzočnosti, bedi

nad Kristusovim telesom, kakor duhovnik bdi nad sveto evharistijo, v kateri je telesno navzoč Jezus Kristus.

Jožef ni okleval vse zapustiti, spremeniti svoje načrte in upe, da bi obvaroval dragoceno telo novorojenega Božjega Sina. Po njegovem zgledu tudi mi ne oklevajmo, vse zapustiti, spremeniti svoje načrte in upe, da bi obvarovali skrivnostno Jezusovo telo, ki je Cerkev in sveta evharistija. Bdimo nad tem čudovitim Jezusovim telesom, pod podobo zakramenta svete evharistije. Ne dopustimo, da bi kar koli omadeževalo to največji dar našega življenja. Bodimo Cerkvi in evharistiji kakor sveti Jožef – skrbni varuh.

8 . M A J

Ko je Herod umrl je umrla tudi nevarnost. In Jožef je znova poskrbel, da se je Marija z Jezusom vrnila v Betlehem. Da bi se izpolnila prerokba, da more Odrešenje priti iz Betlehema. Jožef se je vrnil k svojemu poklicu in delu tesarja, kakor da se nič ni zgodilo. Lahko bi si predstavljali, da je poslanstvo varuha Božjega Sina bilo stresno poslanstvo. Toda ravno nasprotno. Jezusova bližina je omogočila, da je Jožef z leti prišel v zelo visoko starost.

Zaradi Jezusove bližine so mu bile prihranjene tegobe starčevskega življenja. Ni mu odpovedal ne vid, ne sluh in iz ust mu ni izginil noben zob. Tudi v mislih, ves čas svojega življenja ni nikoli taval. Kot da bi bil deček je v svojem poslu izkazoval mladostno moč in okončine so mu ostale nepoškodovane in brez bolečin. Starost se mu je podaljšala do skrajne meje.

Ko Bog nekomu dal neko poslanstvo, mu zagotovi tudi ustrezno pomoč. Jožefovo poslanstvo je bilo biti varuh Božjega Sina in navzočnost le tega, mu je prizaneslo s tegobami telesnega življenja. Marsikdo se

vznemirja zaradi svojega telesnega propada, ki neizogibno sledi od rojstva dalje. Jožef se glede tega ni vznemirjal. Bil je namreč v navzočnosti Božjega Sina ter se s temi zadevami ni ukvarjal. Jezus mu je ohranjal mladostniško moč in voljo in leta življenja pri tem resnično niso pomembna. Bodimo tudi mi v nenehni navzočnosti Božjega Sina, kakor sveti Jožef, ter tako ohranjajmo mladostno moč in voljo za življenje.

10. MAJ

Sveti Jožef je vedno počel tisto, kar je želel Bog Oče in to je da Jožef odigra svojo vlogo v vsej popolnosti, toda to se ne sme videti. Jožef je navzoč v Jezusovem življenju, sicer skrbno skrit, a vpliv svetega Jožefa ne moremo zanemariti.

Želeti izpolniti Božjo voljo ni vedno najlažje. Jožef se je celo pripravljal, da bo rekel »ne« skrivnosti, katera ga je presegala; čutil se je nevrednega. Boga pa ga je povabil, da v tišini, z vsem svojim bitje, izreče »da«, ki odmeva večnost, izreče »da«, katerega pomen je neznanski, kakor vse, kar neposredno zadeva učlovečenje.

Eno je želeti, nekaj povsem drugega pa je to uresničiti. Jožefovo jasno zanikanje, se je spreobrnilo v jasno potrditev. Njegov glasni ne, se je spreobrnil v tihi »da« in ta tihi »da« je močnejši od vsakega glasnega »ne«. Jožefov tihi »da« je premagal glasni »ne«, ko v Betlehemu zanj ni bilo prenočišča. Jožefov tihi »da« je premagal glasni »ne« Heroda, ki je skušal Jezusa umoriti.

Tudi mi po zgledu svetega Jožefa, danes v tišini svojega srca izrecimo, svoj »da«: da Božji volji, da – sveti evharistiji, da – sveti spovedi. Da – vsemu dobremu, ki ga zahteva življenje v svetosti.

11. MAJ

Sveti Jožef je bil varuh Božjega Sina Jezusa Kristusa, a bil je tudi mož Device Marije. Ljudska pobožnost že mogoče daje manjšo slavo Jožefu v okviru Svete Družine. Toda Jožef in Marija sta bila zares poročena in še manj kakor drugod moremo tu ločiti, kar je Bog združil. Papež Leon XIII, v okrožnici leta 1889 jasno zapiše načelo: Jožef in Marija sta bila poročena in Jožefova svetost se skrivnostno pridružuje Marijini svetosti.

Svetost Device Marije se dotika Jožefa in ga dopolnjuje, napravlja svetega. Tako žena dopolnjuje tisto prazno mesto, ko je »Gospod Bog iz rebra, ki ga je vzel človeku, naredil ženo in jo pripeljal k človeku« (1 Mz 2,22). Moški vedno v sebi čuti praznino, ki mu jo lahko zapolni zgolj žena. V dobesednem ali metaforičnem pomenu. V svetem zakonu žena dopolnjuje tisto, kar manjka možu.

A obenem Jožef, kot varuh poskrbi za Marijino svetost. Tako moški kot varuh skrbi za svetost ženske. Ženska lahko sama doseže svetost, kakor moški, toda v okviru svetega zakona, je to mnogo lažje, saj se medsebojno dopolnjujeta, ohranjata svetost h kateri sta kot moški in ženska poklicana. Svet Jožef ni samo varuh Svete Družine, temveč je tudi varuh vsake krščanske družine. Zato naj se ne zgodi, da v družinski stiski ne bi bila navzoča molitev in priprošnja k svetemu Jožefu.

12. MAJ

Živimo v času, ko se identiteta posameznega človeka izgublja. Živimo v svetu, ki tako poudarja enakost spolov, da postajamo že skoraj brez spolni. Kmalu se ne bo smelo več reči: moški-ženska, temveč osebek 1 in osebek 2. To brezspolnost lahko primerjamo z gradnjo stolpa v Babilonu. Hoteli so doseči popolnost Boga, na čuden, izprijen način.

Danes ne gradimo stolpa, ampak vseeno hlepimo po Božji popolnosti, na način 'brezspolnega angelizma'.

Toda spolnost ni le osnova za resnične človeške odnose, ampak tudi uvod v razumevanje srečanja med Bogom in človekom. Božji Sin se ni brezspolno pojavil, temveč je bil po nadnaravnem posredovanju, po naravni poti spočet in rojen iz Device Marije. Milost namreč predpostavlja naravo. Če ni narave, tudi milosti ni.

Mi nismo angeli in mi nismo Bog, smo nekaj vmes, smo ljudje, s spolom in katerega se izgublja naša identiteta. Vloge in značilnosti moškega in ženske so se danes tako prepletle, skorajda izničile, tako da moški dandanes ne ve več kaj pomeni biti moški in ženska ne več kaj pomeni biti ženska. Ob Jožefu, Marija ni samo neko božansko brezspolno bitje, temveč je žena – ženska. In Jožef ob Mariji ni zgolj nek nujen privesek, temveč je mož-moški. Ob trdnem liku svetem Jožefu lahko ženska varuje svojo ženskost in moški varuje svojo moškost.

13. MAJ

Sveti Jožef je varuh čistosti. Sveti Jožef je čist, in bo to vedno ostal. Toda pred tem se je pripravljaj na navaden človeški zakon. Tako bo moral v svojih načrtih in pričakovanjih iti nazaj... Vendar ni brez celotne človeške ljubezni. Jožef ni pohabljenec; z vsem svojim telesom je v službi Bogu. Njegova ljubezen do Marije je polna človeška ljubezen v Bogu. In ko mora stopiti nazaj, pred čudežem Svetega Duha, bo to zanj odpoved. Odpoved, ne razočaranost, kajti razočaranost bi predpostavljala poželjivost. Toda njegova odpoved mu bo zopet podarila vse poplačano. To bo težko, toda nikdar bridko, temveč bo odpiralo dostop do Božjih skrivnosti.¹

Čistost pa se zrcali v molku. Nečistost je obsodba. Jožef ne sodi Marije, tudi je ne sumniči. Čisto preprosto je odkril, da njegova nevesta pričakuje otroka. Jožef ne misli na to, da bi se razsrdil zoper njo. Tudi v dvomu obdrži distanco do nje, razdaljo spoštljivosti, kakršno je vedno imel in ga ne bo nikdar zapustila. Čistost spoštuje, ne obsoja.

Živeti v veri pomeni živeti v čistosti molka. Ne samo tistega zunanjega molka, temveč tistega molka, ki tudi v srcu ne obsoja tistega, česar ne razume. Nečist človek pa se bo spotikal, obsojal. Čistost svetega Jožefa ima čisto preprosto sporočilo: »ne skušaj spreminjati, česar ne razumeš, boš kaj pokvaril«.

14 . M A J

Sveti Jožef je varuh krščanskega uboštva. Jožef prinaša s seboj v zvezo Marije posebno doto, to je uboštvo. Jožef pač ima poklic, toda v njem se ne more povzdigniti do blagostanja; nenehno menjavanje prebivališča, vedno nova vrženost ven iz vseh urejenih razmer – to preprečuje vsako normalno razvijanje in načrtovanje.ⁱⁱ

Pravo krščansko uboštvo se izkazuje v poslušnosti, pokorščini. V vedno novih angelovih navodilih, da naj vstane in odide, je vselej vključena tudi zahteva po novem uboštvu. Uboštvo in pokorščina sta utemeljena enotno z istimi besedami nebes. Pravo krščansko uboštvo ni samo v odsotnosti materialnih dobrin, temveč je v odsotnosti samovolji, napuhu.

Ko se nam bo v življenju zahotelo po uporništvu, ko se nam bodo v misih bohotilo bogastvo misli, kaj vse bi moralo biti in kako bi moralo biti, takrat se hitro zatecimo k svetemu Jožefu. Naj nas njegova podoba spomni na tisto prvobitno krščansko uboštvo, ki je poslušnost angelu,

ki nam govori tudi danes, na mnogotere načine in predvsem preko glasu naših predstojnikov: svetnih in cerkvenih.

15. MAJ

Sveti Jožef je varuh molitve. Nemška mistikinja Adrienne von Speyr takole pravi: »Vidim njegovo pobožno molitev. Jožef je preprostega srca in vztraja v odprtosti izročitve, ki je ne bo nikoli popolnoma razumel... Jožef, pravični moč je postavljen v nekaj, kar ga sprva prestraši, ne razume. Angel mu potrди pravilnost dogodka, poslej ve: to je moja pot in moja pot prihaja od Boga. Toda nikdar ne bo povsem razumel, kaj se je zgodilo z Marijo. Vedno bolj moli za to, da mu Bog pokaže poti, ki naj jih utira: ne da mu podeli popolno razumevanje.

Jožef ljubi in dela, njegova pomoč nikoli ne prešteva. Odkar je angel govoril z njim, je pomirjen enkrat za vselej, in ta mir sije na vse, kar dela. Ne pozna nemira preračunljivosti. Ve, da je deležen velikih skrivnosti, tudi če ni njegova stvar, da bi jih preiskoval. Ni radoveden, ampak preprosto pobožen.ⁱⁱⁱ

17. MAJ

Mnogih svetnikov danes ne bi častili kot svetnike, če si za svojega posebnega varuha ne bi izvolili ravno svetega Jožefa. Sveta Terezija Avilska v svojem življenjepisu posebej spregovori o češčenju sv. Jožefa. Pravi, da je bila vedno uslišana v vseh zadevah. Zato tudi drugim močno priporoča to češčenje. Takole piše:

»Začela sem iskati pomoči za svoje želje v mašnih pobožnostih in drugih odobrenih molitvenih vajah; drugačnih molitvenih obrazcev, združenih s ceremonijami, ki jih uporabljajo nekatere osebe, zlasti ženske, nisem nikoli marala. Prav te ceremonije so v molivcih netile

pobožnost, meni pa niso ugajale. Pozneje so priznali, da so te pobožnosti praznoverne in da se ne spodobijo. Za svojega posredovalca in gospoda, sem si izbrala slavnega svetega Jožefa. Jasno sem spoznala, da me je prav ta moj oče in gospod rešil ne le iz tedanje stiske, temveč tudi iz drugih še večjih stisk, ki so se tikale časti in dušnega blagra. In če prošnja ni povsem dobra, izbere kaj boljšega zame.

Čudovito je, kakšne milosti mi je podaril Bog po posredovanju tega blaženega svetnika. Brez dvoma nam hoče Gospod pokazati, da se v nebesih strinja z vsem, za kar ga prosi, saj mu je bil tudi na zemlji poslušen kot svojemu redniku in skrbniku, ki mu je imel pravico ukazovati. Kdor mi noče verjeti, ga prosim pri ljubezni do Boga, naj se prepriča sam; izkusil bo, kako koristno je, če se temu slavnemu očaku priporočimo in ga vdano častimo.^{iv}

18. MAJ

Nam nepoznane laične osebe so se rade častile svetega Jožefa in se mu priporočale. Poglejmo na primer na francoskega pisatelja Paul-a Claudel-a (1868-1955), ki je nekoč v pismo prijatelju pripomnil: »To, kar me trenutno posebej zaposluje, je ta veliki in nekoliko skrivnostni lik svetega Jožefa. Ljudje iz tako imenovanih boljših krogov se že ob omembi njegovega imena nasmehnejo. Sveti Jožef je bil hkrati delavec in plemič (...). Koliko protislovnega je pač na tem liku. Je zavetnik poročenih in hkrati družinskih očetov, zavetnik laikov in kontemplativnih redovnikov, zavetnik duhovnikov, kakor zaposlenih v poklicih. Tukaj v Nazaretu so samo trije ubogi ljudje, ki se ljubijo in ti trije bodo spremenili obličje zemlje.^v

Sveti Jožef je zdravilo in okrepčilo za vsako dušo in vsak stan. Kot mož, oče in varuh se je moral lotiti vsakega dela, da je svoji družinici zagotovil prosperiteto vsakdanjega življenja. Zato naj se ne dogodi, da

ne bi bilo človeka, ki v nebesih ne bi imel vsaj enega prijatelja in priprošnjika. In najboljši prijatelj in prijatelj je sveti Jožef.

19 . M A J

Sveti Jožef, varuh pravičnosti. V litanijah svetega Jožefa, se nahaja vzklik: »Jožef najpravičnejši.« Katekizem opredeli pravičnost takole: »Pravičnost je naravna krepost, ki obstaja v stanovitni in trdni volji, da damo Bogu in bližnjemu, kar jima gre. Pravičnost do Boga se imenuje 'krepost bogovdanosti'. Pravičnost do ljudi nagiblje človeka, da spoštuje pravice vsakogar in vzpostavlja v človeških odnosih harmonijo, ki pospešuje poštenost glede oseb in skupnega blagra« (KKC 1807).

Joseph Ratzinger je lepo utemeljil to evangeljsko oznako: Matej v Jožefovi odločitvi, da »ne bi osramotil Marije«, vidi znamenje, da je bil pravičen. Pravičen je potemtakem človek, ki živi v živem stiku z Božjo besedo, ki se »veseli v Gospodovi postavi«. Podoben je drevesu, zasajenem ob potoku voda, ki stalno rojeva svoj sad.

Pravičen človek je človek upanja in to je Jožef prav gotovo bil. Zavedal se je, da je Bog najpravičnejše bitje, ki poskrbi, da nikomur nič ne manjka. Ni razumel vseh dejstev povezanih z Marijo, toda v svoji vdanosti Bogu, je zaupal, da se bo vse prav uredilo. Zato ne iščimo pravice pri vladarjih tega sveta, temveč kakor sveti Jožef, pri Bogu.

20 . M A J

Sveti Jožef, varuh potrpežljivosti. Težko je biti varuh nečesa, kar ni tvoje, čeprav ti je bilo podarjeno. Marijino Devištvo je bilo domena Boga, kakor Jezus, ki se je rodil iz Deviškega telesa. Čeprav je bil Marijin mož, ni bil lastnik njene duše in njenega telesa. Toda

potrpežljivo je prenašal vse muhe Božje previdnosti in to se mu je štelo v dobro.

Lastnost Jožefove potrpežljivosti je dragocena lastnost, ki je še kako potrebna v vsakdanjem življenju. Božja previdnost mu je naložila težko breme vsakovrstnih nadlog. Vse to pa je sprejel in nosil z največjo potrpežljivostjo. Sprejel je uboštvo, četudi je bil kraljevega rodu. Sprejel je nosečo mater Marijo. Ko je v Betlehemu zaman iskal prenočišče ni godrnjal nad prebivalci in Bogom, temveč je tiho vdan nosil težki križ, ki mu ga je naložil Bog.

Zaradi vsega, kar je prestal v življenju, je sveti Jožef postal zgled in živo »ogledalo potrpežljivosti«, kakor ga imenujemo in mu kličemo v litanijah svetega Jožefa. Kolikor bolj se približamo Bogu, toliko potrpežljivi in skromnejši bomo. S tem pa tudi bliže resnici in ljubezni. Navsezadnje je potrpežljivost vera v dobro, v moč dobrega, vera v to, da je dobrotla močnejša od zla.

21. MAJ

Marsikatero človeško življenje bi se lahko obrnilo na bolje, če bi sledili preprostim načelom Jožefinske reforme, kakor nas tudi spodbuja Leto svetega Jožefa, v katerem se nahajamo. Delo in opravilo svetega Jožefa ni bilo namreč nič drugega, kakor delo iz srca »kakor Gospodu in ne kakor ljudem, ker veste, da boste od Gospoda prejeli povračilo dediščine.« (Kol 3,23)

A to zna biti v problem, kajti človek je težko gluh na očitke in bremena javnega mnenja: »Od kod ima ta to modrost in te moči. Ali ni to tesarjev sin?«(Mt 13,54-55) Javnost, pa naj bo to služba ali družba v kateri živimo, nas nenehno ogleduje in sprašuje, presoja in preceja skozi

cedilo naša dejanja. Toda zavedajmo se, da Jezus v svojem kraju, »ni storil veliko čudežev zaradi njihove nevere.«

Naj nam nevera ljudi med katerimi živimo ali delamo v službi ali družbi ne bo ovira, da ne bi sledili načelu Jožefinske reforme: »Gospodu, Kristusu služite.« (Kol 3,24) Kar spomnimo se, koliko bremen je svetemu Jožefu naložila Božja previdnost, kolikokrat je krmaril med javnim mnenjem in dolžnostjo Postavi. Toda ni nasedel na nevarnih čerih, temveč je varno prispel v pristanišče Božjih obljub. In to samo zaradi preprostega stavka iz današnjega prvega berila: »Bog je videl, vse kar je naredil in bilo je prav dobro.« (1 Mz 1,31)

Reformirati moramo svoje nagibe za delo in mišljenje, da bomo kakor sveti Jožef, čigar nagibi za delo in življenje niso sledili javnemu mnenju, ki je lahko, če tudi katoliško velikokrat neverno. Sveti Jožef je namreč sledil načelu »Gospodu, Kristusu služite.« (Kol 3,24) In če bomo Kristusu služili, bomo vse kar bomo naredili, naredili v Bogu, ter za Boga in z Bogom in bilo bo prav dobro.

22. MAJ

O kakšna je globočina in širina človeške nespameti, ki se sprašuje »Od kod temu ta modrost in ta mogočna dela? Ali ni to tesarjev sin?« Jezusovi rojaki in sodobniki v njem niso prepoznali Božjega Sina, temveč zgolj tesarjevega sina in še to so rekli z glasom cinizma in posmeha, kakor da bi bilo sramotno biti tesarjev sin, ter obenem izvrševati mogočna dela?

Jezusovi rojaki niso spoštovali ne Jezusa ne Jožefa. Prvi je bil tesarjev sin, drugi pa zgolj tesar. Zmrdovali so se, kakor se lahko mi zmrdujemo nad vsakim, ki ne dosega naših osebnih delovnih standardov. Toda kdo

je merilo kakršnega koli dela? Za nas kristjane prav gotovo Bog, ki »je videl vse, kar je naredil in glej bilo je prav dobro.«

Vse kar Bog naredi je prav dobro. Tudi mi vsi, beli, črni, rdeči, rozasti, veliki, majhni, debeli suhi, vsi smo narejeni in ustvarjeni po »Božji podobi,« torej tudi za nas vse velja, da smo narejeni prav dobro. In tega se moramo zavedati. Zavedati se moramo, da je biti ustvarjen po Božji podobi, biti ustvarjen dobro. In ta dobrota je vedno v nas, čeprav se včasih umakne naši sebičnosti, toda vedno je prisotna. Ta Božja dobrota se zrcali v Jožefu, ki je brez pomisleka skrbel, hranil, varoval Božjega Sina Jezusa Kristusa, ter si zato prislužil svetništvo ter mogočna dela priprošnje.

Poizkušajmo ne gledati samo na pridevnike: »Ali ni to tesarjev sin?«, temveč tudi na dejstvo, da smo vsi ustvarjeni po Božji podobi, to pomeni, da smo ustvarjeni dobro. Naj nam sveti Jožef pomaga pri gledanju Božje podobe in dobrote v vsakem človeku s katerim se srečamo.

24 . M A J

Sveti Jožef je varuh molitve. Molitev. Beseda o kateri se veliko govori, a včasih tako malo pove. Skoraj vsak vernik ima svojo razlago, kaj naj bi to bilo. Veliko si sicer sposodi razlago kakega svetnika, teologa itd. Toda definicija – razlaga, se včasih lepo sliši, a pove bolj malo. In v tem je skrivnost dobre molitve. V majhnosti besed in misli. In vsi se teologi, svetniki, svetnice, pa tudi preprosti ljudje se strinjajo v tem: da za dobro molitev ni potrebno veliko besed. Zato je najvišja oblika molitve kontemplacija – zrenje. Tako je lahko 10 minut časa, ki ga posvetimo klečanju ali sedenju pred tabernakljem, brez besed in misli, boljša molitev, kakor pa eno uro rožnega venca, ki za preprosto samo zdrdramo, bolj iz vraževerja, kot iz resnične vere. To je podobno kakor

pri dveh zaljubljencah. Zanju besede sploh niso pomembne, dovolj je pogled, gesta, da drug drugemu izpovesta, da se ljubita.

Zgled dobre molitve vidimo v Svetem Jožefu. O njem ni veliko zapisanega v svetem pismu. O njem v bistvu zelo malo vemo. Zapisano je samo tisto, kar je najpomembnejše. Tako je najpopolnejša molitev, molitev, katero nas danes Jezus uči moliti. Molitev Oče naš, je kakor sveti Jožef. Jožefa je skrbelo za Marijo, ne zase, tako v molitvi oče naš, rečemo: naš, nas, nam. Molitev Oče naš, je realna molitev. Jožef je bil realen človek. Zavedal se je svojih omejitev in omejitev človeške narave in uma. Dobra molitev je takrat, ko se dotika za realnih naravnih, nujnih zadeve, ki pa se lahko rešijo na nadnaraven način, kakor pri svetem Jožefu.

Zato je sveti Jožef zavetnik dobre molitve: ki je kratka, jedrnata, realna in pogosta. Vsi tisti, ki bi radi molili, pa včasih ne vedo kako, ki bi morda radi videli, da bi bližnji molili, naj začno s prošnjo: »Sveti Jožef, prosimo te usliši nas.« In že ta stavek sam je molitev. In kakor je obvaroval Marijo in Jezusa, bo ta molitev obvarovala tudi naše družine, naše domove in kar je najpomembnejše našo dušo in življenje. Naša molitev se nam lahko zdi, da je obrobna, nepomembna, kakor sveti Jožef. Pa vendarle je bil zelo pomemben, čeprav se o njem malo ve: brez Jožefa bi Marijo preprosto kamnali in brez molitve bomo kamnani mi.

25 . M A J

O kako čudovita pravičnost in usmiljenje žuborita iz zglada svetega Jožefa, ki ga danes slavimo in častimo. Ali se sploh zavedamo, da brez svetega Jožefa, danes ne bi bili tukaj zbrani?

Njegova pravičnost je kriva, da smo danes tukaj zbrani, kajti »proti upanju je upal in veroval«. Hotel je izpolniti postavo, zavedal se je, da je Marijino stanje nosečnosti pred poroko proti postavno. Pravičnost je zelo nehvaležna krepost. Težko je biti pravičen, ker če si pravičen moraš biti pravičen do vseh. Zato je sveti Jožef zatočišče za vse, ki si želijo biti pravični, ki morajo biti pravični, do vseh v vseh okoliščinah. A če to resno vzameš, kakor sveti Jožef, boš v brezupni situaciji, upal, to je molil in veroval.

Vera pa je ljubezen in ljubezen do Marije ga je silila v premišljevanje, to je v molitev. »Ko pa je to premišljeval, glej se mu prikaže v spanju Gospodov angel.« Ker je bil Jožef pravičen, ker je želel izpolniti svojo versko in družbeno dolžnost, se ga je Bog usmilil in mu poslal angela, ki je vse razjasnil. In tako je lahko Jožef izkazal usmiljenje do Marije in posledično do vseh nas, ki smo danes tukaj zbrani. Sveti Jožef je resnično Jezusov rednik in Jezusov varuh, saj je za Jezusa poskrbel že ko je bil v Marijinem trebuhu.

Sveti Jožef, bodi nam v pomoč, ko se bomo trudili za pravičnost v vsakdanjih situacijah. Bodi usmiljen z nami, kakor si bil do Marije, ter nam izprosi vso potrebno Božjo pomoč, usmiljenje in blagoslov, da bomo lahko tudi mi usmiljeni, in da nam bo lahko nebeški Oče, po Jezusu Kristusu svojem Sinu, ki v občestvu Svetega Duha, živi in kraljuje lahko nekoč dejal: »Jaz mu bom oče, on mi bo sin.«

26 . M A J

Da se ne bi prevzel zaradi privilegijev, s katerimi je bil obdarjen: bil je mož Device Marije, Odrešenikov varuh, ljubljenec Boga Očeta, saj mu je preko angela razodeval svojo voljo. Proti prevzetnosti, proti napuhu je bil sveti Jožef cepljen z milostjo dela.

Vsi ljudje hrepenijo po privilegijih. In s samimi privilegiji ni nič narobe. Saj imamo tudi mi, kristjani, kot Božji otroci obljubljen privilegij neizmerne Božjega usmiljenja. Toda tudi za nas tako obstaja nevarnost, da bi se zaradi tega prevzeli in s tem nepopisljivo grešili. Zaradi privilegijev se lahko v človeku razraste napuh, ki dušo spravi v nevarnost. Zato je Jezus, kljub modrosti in moči veljal za tesarjevega sina.

Milost dela, naj za kristjana ne bi bila sramotna: »Bog je dokončal sedmi dan svoje delo.« Tako vidimo, da tudi Bog dela. Jožef je delal za Božjega Sina in Božji Sin dela za naše odrešenje, zato smo povabljeni tudi mi da: »Kar koli delate, delajte iz srca kakor Gospodu in ne kakor ljudem.« Delo je najboljša terapija in delo je najboljši varuh pred neumnostmi. Če pa svoje delo združujemo in darujemo za druge, pa se lahko s tem aktivno sodelujemo z Jezusovim Odrešenskim poslanstvom.

Zato ne smemo nikoli reči, da je kakšno delo manj ali več vredno. Vsak delavec, ali v tovarni ali v pisarni je vreden, da se ga spoštuje. Kajti vsak s svojim delom, četudi na skrit način, kakor je delo svetega Jožefa, pripomore k boljšemu jutrišnjemu dnevu. In nihče ne ve, razen Boga, kakšne žrtve so bile vložene v določeno delo in zato bomo tudi »od Gospoda prejeli povračilo dediščine.«

27 . M A J

Ko se pojavi dvom, ko se pojavi razočaranje, ko ne veš kaj bi in kako bi. Ko se v tvojem srcu pojavi dvom morda v Boga, morda v Cerkev, morda v državo, morda celo v samega sebe, se ozri na podobo svetega Jožefa. On ti bo s svojim ravnanjem pokazal Jezusa Kristusa in »Tvoja hiša in tvoje kraljestvo bosta obstala pred teboj ne veke.« Jezus ti bo pregnal dvom in razočaranje.

Ne moremo se izogniti dejstvu, da se nam v življenju lahko kaj hitro vse postavi na glavo, kakor svetemu Jožefu. Spoznal je namreč, da je bila Marija »preden sta prišla skupaj, noseča od Svetega Duha.« V tistem času je to veljalo za družbeno katastrofo, ki se je končala s smrtjo prestopnika. Kar spomnimo se Marije Magdalene. Jožef nenadoma ni več vedel kaj bi in kako bi. Kako je hotel ravnati? Hotel je čimbolj pravično ravnati: zato »jo je sklenil skrivaj odsloviti.«

»Ko pa je to premišljeval« to je, ko je molil, meditiral, premišljeval mu je v molitvi Bog razodel resnico. Pojasnil mu je, kako je s to zadevo. Pokazal mu je Jezusa Kristusa, Božjega Sina, ki »bo odrešil svoje ljudstvo njegovih grehov.« Jožef je nato lahko brez slabe vesti vzel Marijo k sebi. Jožef je v molitvi našel odgovor na svoje dvome, v molitvi je našel rešitev za svojo stisko. Jožef ni obupal in takoj vrgel puško v koruzo, ter tako pustil Marijo usodi kamenjanja, temveč: »Proti upanju je upal in veroval, zato se mu je tudi štelo v pravičnost.«

Sveti Jožef nam želi povedati: ko bo stiska še tako huda, ko bo dvom še tako skeleč, ko bo razočaranje še tako grenko in veliko, ne obupaj, temveč moli. Bog ti bo dal jasno znamenje, če ga boš iskreno prosil. Bog ti bo omogočil, da boš razumel, če si boš seveda upal upati proti upanju in preprosto verovati. Tako ni lahko, zato nam Jožef ponuja svojo priprošnjo in pomoč. Saj ga v litanijah ne imenujemo zaman: Jožef, ogledalo potrpežljivosti, Jožef steber družin, Jožef tolažnik nesrečnih, Jožef upanje bolnikov, Jožef zavetnik umirajočih, Jožef zaščitnik svete Cerkve – prosi za nas.

28. MAJ

Jožef je bil čisto običajen povprečen človek, ki je živel v svojem času in prostoru in se ukvarjal s stvarmi, običajnimi za svoj stan. Jožef bi ostal v pretekliku, če ne bi postal svet in je tako ostal živ in še živi v nebeški dimenziji časa in prostora. Kot vsak človek se je moral odločati, toda njegove odločitve so tiste, ki so mu pridelale pridevnik »svet«.

V situaciji v kateri se je znašel je imel dve možnosti: Marijo javno naznaniti, da bi jo po Mojzesovi postavi kannali ali pa odsloviti. V vsakem primeru bi Marija doživela javno ponižanje in sramoto. Toda »ker je bil Jožef njen mož pravičen in je ni hotel osramotiti, jo je sklenil skrivaj odsloviti«. Prav gotovo je bil v veliki zadregi in dvomu. Razmišljaj je, kako bi najbolj pravično ravnal. In Bog mu je, preko sanj stvari razložil, da se je mogel svetniško odločiti.

In odločitve so tiste, ki so pomembne v našem življenju. Veliko življenjskih skrbi in dvomov. In vsakogar Bog sprašuje: »Mi boš mar ti zidal hišo za moje stanovanje«. Mar boš ti sam napravil sebe za svetnika? Mar se boš sam prav odločal? Kakor Jožef se tudi mi sami ne moremo prav odločati in sami sebe razglasiti za svete. Potrebujemo Božje milosti in Božjega posredovanja. Bog nas ima rad in je tu zato, da bi nam pomagal: v naših dvomih, v naših skrbih in našem odločanju.

Tisto, pa kar mi lahko naredimo, pa je tisto, kar je storil tako Abraham, kakor Jožef: »Proti upanju je upal in veroval«.

Verovati, da pa Bog že ve kaj dela. Verovati pomeni prepustiti se v Božje roke. Doumeti, da je Bog tisti, ki s svojo Božjo previdnostjo vse ureja in vodi. Da lahko tudi iz najbolj nemogoče situacije s človekovim sodelovanjem napravi nekaj lepega in dobrega. Čemur je Marija živ dokaz.

Obnovimo preko današnje evharistične daritve zavezo z Bogom. In obrnimo se k svetemu Jožefu po priprošnjo in pomoč, da bodo naše odločitve pravične. Da bo naša vera sposobna sodelovanja z Bogom.

29. MAJ

Kje naj najdem Boga? Morda v kakšnem lokalu, gostilni ali pa v sodobnem virtualnem svetu. Lahko bi se zakadil ali napil, pa bi se mi morda prikazal. Lahko bi si kupil ceneno podobico, jo obesil na zid in bi si rekel: »tukaj imam svojega Boga.«

Jožef in Marija sta iskala svojega otroka. Poiskala sta ga na vseh možnih krajih, kjer bi se lahko dvanajstletni otrok v tistem času zadrževal: pri prijateljih in sorodnikih – tam ga nista našla. Pri raznovrstnih čudakih in vaških norcih, ki so običajno spremljali karavane – tudi tam ga nista našla. Na repu karavane ves osamljen in zapuščen – tudi tam ga ni bilo. Na koncu, po treh dneh iskanja »so ga našli v templju«. Sliši se, kot da sta šla tja, pogledat čisto za vsak slučaj. Tempelj, zadnje mesto, kjer bi iskala svojega otroka in Boga.

Ni pomembno to, da sta izgubila Jezusa. Vsakemu se to lahko zgodi in se dogaja, da svojega Boga na nek čuden način preprosto založimo. Toliko je drugih opravkov in različnih priložnosti, da človek kar pozabi, kam ga je odložil in kdaj se je izgubil. Vendar Jožef in Marija sta čutila dolžnost do tega otroka, ki je tudi Božji Sin in sta ga zato iskala. Iskanje je naporna stvar, še posebej če se vleče in te dela rahlo nervoznega, zato sta mu tudi očitala: »Otrok, zakaj si nama to storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te žalostna iskala.« Ne, iskanje resnično ni prijetna zadeva, sploh pa ne Boga, sploh pa ne, če ne veš točno kdaj in kam si ga založil.

Pa pogledajmo sedaj svetega Jožefa: kaj je imel on s Jezusom. Pravzaprav nič. Ta otrok sploh ni bil njegov sin po krvi, pa vendarle ga je sprejel za

svojega, prevzel je odgovornost za Božjega Sina, da ga bo varoval, pazil nanj. Vsak izmed nas je lahko podoben temu svetemu Jožefu: po krstu smo sprejeli Jezusa Kristusa, obljubili smo, da ga bomo varovali, da ga bomo ohranili v svojem srcu, v svojih družinah. Pa se vendar včasih zgodi, da ga izgubimo. Lahko pustimo vse skupaj in se ne oziramo na to. Jožef bi lahko to storil. Pa ni! Še več, skupaj z Marijo ga je iskal.

Iskal pa ga je zato, ker so se na veliko noč vsi Izraelci spominjali Božje obljube »Ta bo sezidal hišo mojemu imenu in prestol njegovega kraljestva bom utrdil na veke.« In varuh Tega, ki bo to naredil je bil on, Jožef. On ni bil samo varuh nekega otroka, Jožef je bil varuh Božjega Sina. Istega Sina, s katerim se bomo srečali čez nekaj trenutkov pri evharistični daritvi. On je Božja obljuba, On je naša rešitev, On je izpolnitev vseh človeških hrepenenj.

To pa je vprašanje vere. »Ah, kaj pa je to«, bi kdo zamahnil roko. To je samo neka legenda, mit, pravljica, opij za ljudstvo. Toda ravno Jožef je zgled naše vere, kajti: »Proti upanju je upal in veroval.« Iskal ga je, čeprav mu je vse kazalo na to, da ga je izgubil. Skoraj ni bilo več upanja, da bi ga našel. Kolikokrat se nam lahko včasih zazdi, da je vse izgubljeno, da se nič več ne da narediti? Vedno se da nekaj narediti, vedno se da še kam pogledati, malo pobrskati in najti Boga, morda ravno pri tistem, ravno tam, kjer bi ga najmanj pričakovali.

Jožef je pomagal Mariji in Marija je pomagala Jožefu pri iskanju. Iz lastne izkušnje Vam lahko povem, da je iskanje Boga, če ga iščeš sam zelo naporno. Lažje je, če imaš nekoga zraven, kakor je imel Jožef Marijo. Če drugega ne, da te nekdo spominja, opominja, spodbuja, da ne omagaš in obupaš. V celem svetem pismu ni mogoče najti človeka, ki bi sam iskal Boga. Celu Jezusu je Simon iz Cirene pomagal križ nositi.

Zato se danes priporočimo svetemu Jožefu, ki ni samo varuh družine, temveč je iskalec Boga. In če je to preveč naporno, ga prosimo, da za pomoč in tolažbo, da se ne bomo utapljali v lastnih solzah obupa in nemoči, temveč da se bomo zazrli v obličje bližnjega, ki nam ga morda Bog omogoča, da bi skupaj iskali in našli Njega, po katerem hrepeni naše srce.

31. MAJ

O svetem Jožefu, ne vemo veliko. Kar vemo, je razdrobljeno preko prerokb iz Svetega pisma, nekaj iz evangelijev, ter nekaj legend in apokrifov. Pa to tudi ni pomembno. Kajti v ospredju ni naše faktografsko zbiranje podatkov. V ospredju je njegov zgled in to kar pač lahko iz Svetega pisma razberemo o njem. Celo evangeliji, ki so najpodrobnejši pregled Jezusovega življenja in dela, o svetem Jožefu ne govorijo veliko. Tako, da se lahko resnično čudimo. O nobenem drugem svetniku ni tako malo zapisano, o nobenem drugem svetniku ne vemo tako malo, pa noben drug svetnik ni tako zakoreninjen v življenje in duhovnost Katoliške Cerkve.

In ravno tisto malo, nam pove ogromno. To je paradoks krščanstva. Ni pomembna enciklopedija znanja in vednosti, temveč tisti fragmenti, tiste črepinje, ki čakajo, da jih spravimo skupaj in iz njih naredimo čudovit mozaik, ki se imenuje kristjanovo življenje. Vsi veliki svetniki in svetnice Božje, so bili v primerjavi z nami prav majhni. Poglejmo samo Terezijo Deteta Jezusa: ni imela interneta, ni imela 20 verzij Svetega pisma na voljo. Toda na tistih malih fragmentih, ki jih je imela je na njih gradila svoje svetništvo. In mi gradimo svoje svetništvo tako na njej, kakor na svetem Jožefu.

In to je tisto, kar me pri svetem Jožefu vedno znova pritegne: tako malo vem o njem, tako malo znanstveno dokazljivega gradiva, pa so celi

redovi posvečeni njemu. Mislim, da je tisto, kar svetega Jožefa, dela tisto, kar pač je, je njegova anonimnost in neznatnost. Edino, kar nam evangeliji pove o njem je to, da je bil Marijin mož in da »je bil pravičen in je ni hotel osramotiti.« In zato, ker je bil tako anonimen in tako neznamen, tako v očeh evangelistov, kakor posledično pri nas, je lahko bil pravičen. Težko je biti pravičen, če si znana osebnost, medijska zvezda.

Če pa si nekaj majhnega, neznatnega, kakor sveti Jožef, potem pa lahko vršiš svojo pravičnost do nezavesti, nihče ti ne gleda pod prste, nihče te nadzoruje, nihče te ne opazi. Pač, edino le Bog. Ampak edino le Bog je tisti, ki nas lahko Opraviči, ki nas lahko kaznuje in graja in ki nas lahko nagradi z večnim življenjem v nebeškem kraljestvu. In to je bil sveti Jožef. Anonimni prostovoljec, ki je delal za Božje kraljestvo. O njemu govori prerok Samuel: »Mi boš mar ti zidal hišo za stanovanje?« Kdo pa si ti? Nihče. Nekdo. Toda, če ne bi bilo tebe, tudi tvojih potomcev ne bi bilo in zaradi tebe in tvoje pravičnosti bo »tvoj prestol utrjen na veke«

Sveti Jožef je kot neki neznani, anonimni telefonist v veliki firmi. Nihče ne ve zanj, nihče ga ne pozna, toda brez njega bi bil kaos. Razlika je samo v tem, da telefonistova pravičnost izvira iz dejstva, da bo za svoje delo dobil plačo in če ga bo opravljal slabo bo brez plače. Pravičnost svetega Jožefa pa »izvira iz vere«, kakor pravi apostol Pavel v drugem berilu. To se je kazalo v tem, kar nam pričuje današnji evangelij, da je na »osnovi upanja, proti upanju veroval«. Izvedel je, da je Marija noseča, toda ne javno, na skrivaj jo je žele odsloviti. Kdo od nas bi bil pripravljen tako storiti, nekemu prihraniti sramoto, ponižanje, bolečino? Ko pa je »premišljeval«, to pomeni molil, se mu je prikazal angel. Ni takoj uresničil svojih naklepov, temveč je prej molil. Sveti Jožef je molil. Molitev pa je izraz upanja, je izraz vere in predvsem je izraz ljubezni. Sveti Jožef je ljubil Marijo, vendar je vseeno upal, da ni tako, kot se na prvi videz zdi. Zato je premišljeval, to je molil.

Dragi bratje in sestre, resnično ne bojmo se torej naše majhnosti, nepopolnosti, anonimnosti, kajti v Gospodovih očeh bomo veliki, kot je bil sveti Jožef, če bomo svojo pravičnost gradili na veri v Jezusa Kristusa. Gradbeni material je upanje, orodje je vera, malta pa je ljubezen, ki vse skupaj povezuje in daje smisel našemu življenju. Molimo in prosimo svetega Jožefa, naj nam pri Bogu izprosi to milost.

Kazalo:

Vsebina

3. maj.....	2
4. maj.....	3
5. maj.....	4
6. maj.....	5
7. maj.....	6
8. maj.....	7
10. maj.....	8
11. maj.....	9
12. maj.....	9
13. maj.....	10
14. maj.....	11
15. maj.....	12
17. maj.....	12
18. maj.....	13
19. maj.....	14
20. maj.....	14
21. maj.....	15
22. maj.....	16
24. maj.....	17
25. maj.....	18
26. maj.....	19
27. maj.....	20
28. maj.....	22

29. maj.....	23
31. maj.....	25

Opombe:

ⁱ Baltazar H.U, v *Communio* št. 1 (2021), str. 92

ⁱⁱ Baltazar H.U., v *Communio* št. 1 (2021), str. 96

ⁱⁱⁱ Speyr, A. von, v *Communio* št. 1 (2021), str. 98

^{iv} Sveta Terezija Avilska, *Lastni življenjepis*, Sora 1997, 109

^v Claudel Paul v *Communio* št. 1 (2021), 86

Sestavil: Aleš Pečavar, žpk.
Dolenja vas, april 2021

Vir:

Pečavar, Aleš; Pridige in homilije od leta 2008-2021

Communio št. 1 (2021), Družina, Ljubljana 2021

Doye A.; sv. Jožef senca Očeta, Brezje 2000

Avilska T.; Lastni življenjepis; Sora 1997

Apokrifni spisi: <https://www.interfaith.org/christianity/apocrypha-joseph-the-carpenter/>

*O sveti Jožef, ti vselej,
nam bodi skrben gospodar.
Izlij nebeški blagoslov na vso družino, pod naš krov.*

*Naj bo ljubezen naša vez,
da z nami bo pomoč z nebes.
naj k Bogu pelje naša pot
in čednost nas krasi povsod.*

*O sveti Jožef, bodi ti med nami danes in vse dni!
Glej, srečo svojo, hiše te vložim zaupno ti v roke.
Odvрни milostno vsekdar, kar bi nam moglo biti v kvar.
zakleni nas in naše vse v Srce presveto, prosimo te.
Naj v Bogu skrito in sveto življenja dnevi nam teko. Amen.*

